

Michal Masný

Plakat' s úsmevom...

P. Jozef Šuppa uvádza v jedných svojich duchovných cvičeniach nasledovný príbeh: Jeden malý brat so svojou sestrou išli okolo sochy Sedembolestnej. Chlapec sa na ňu díva a pýta sa svojej sestry: „Kto je to?“ Sestra mu odpovedá: „To je Mária, Matka Pána Ježiša, ktorá plače.“ Chlapec sa zadivený pýta: „A prečo sa usmieva, keď plače?“ Dievča mu múdro odpovie: „To preto, lebo trpí s láskou.“ Nato sa chlapček obráti na ňu a pýta sa: „A ty keď plačeš, tiež sa vieš usmievať?“

Plač a úsmev sa nám zdajú ako protiklady. Avšak aspoň v jednom prípade to tak nie je. Vtedy, keď tie bolesti a problémy znášame s vedomím, že trpíme pre niekoho, s vierou. A presne takto trpela aj Panna Mária.

Vieme, že život matky býva veľmi späť so životom jej detí. Prežíva s nimi všetko od kolísky až po hrob, od prvých krokov až po poslednú rozlúčku. A vraví sa, myslím, že to je aj pravda, že najhoršie je, keď matka prežije vlastné dieťa. Toto všetko platí aj o Panne Márii. V evanjeliách o nej toho veľa nemáme. Ale práve také sú matky, správne matky. V úzadí, nenápadné, a predsa s nenahraditeľnou úlohou a dôležitým postavením. Panna Mária od prvých chvíľ života svojho syna trpela. Prvá z tých siedmich bolestí sa uvádza ako Simeonovo prorocstvo. Bolo to už na štyridsiaty deň po narodení malého Ježiša. „Tvoju dušu prenikne meč.“ Avšak tie bolesti boli aj skôr. V evanjeliu sa síce o tom nepíše, ale skúsme si predstaviť, ako sa asi cítila Panna Mária a s ňou aj sv. Jozef, keď malý Ježiš musel prísť na svet v maštali. Ako ju to asi muselo mrziť, že mu nemohla dať väčšie pohodlie!

Ďalšia bolesť sa udáva pri úteku do Egypta, keď Herodes číhal na život Ježiša. Poslednú bolesť, ktorá sa týka Ježišovho detstva, zachytáva udalosť, keď sa Ježiš ako 12-ročný stratil svojim rodičom na púti do Jeruzalema. Štvrtá a piata bolesť bola pri krížovej ceste – keď sa Ježiš s ňou stretol a potom samotná smrť na kríži. Posledné dve bolesti sa týkajú snímania s kríža a pochovania v hrobe.

Je to iba symbolický počet, tých bolestí bolo zaiste oveľa viac, ako som spomínal, už len to narodenie. Len si spomeňme na svadbu v Káne, Ježiš jej tam povedal dosť tvrdo: „Čo mňa a teba do toho, žena?“ Myslím, že aj toto ju muselo bolieť. Zrejme mala aj strach, keď mu farizeji alebo iní ľudia číhali na život, keď ho chceli zhodiť zo skaly. Celý jej život je popretkávaný bolesťou. Vidíme, že ani to, že bola Bohom vyvolená, plná Božej milosti, ešte neznamenalo, že nebude trpieť.

Ale vždy nám žiari jedna veta z evanjelia. Viackrát sa opakuje: „Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.“ Toto je na Márii naozaj

obdivuhodné. Nebúri sa, nikdy. Hoci nerozumie, hoci trpí, snaží sa porozumieť tomu a necháva svojmu synovi slobodu.

Bratia a sestry, náš slovenský národ si oddávna uctieva práve Sedembolestnú Pannu Máriu, pretože tiež trpel. Po stáročia bol prenasledovaný, utláčaný, takmer vždy pod nadvládou niekoho. Sedembolestná Panna mu bola útechou, povzbudením, k nej sa utiekal v ťažkých chvíľach. Tak je to správne. Treba sa utiekať k Božej Matke. No treba nasledovať aj jej príklad. Niekedy totiž tomu svojmu utrpeniu nerozumieme. No napriek tomu, prijímame ho. Zachovávejme si udalosti vo svojom srdci, premýšľajme, čo nám Boh chcel tým povedať. Všetko to je jeho reč k nám.

Určite ste sa už stretli s menom Martin Luther King. Bol to černochoch, veľký bojovník za práva černochoch a zrušenie otroctva v Amerike. Všetko sa to začalo 1.decembra 1955. V autobuse odmietla jedna čierna žena uvoľniť miesto belochovi. Šofer zavolať políciu a ženu uväznili. Černochoch sa to, samozrejme, dotklo. Zúrili. Chceli sa vzbúriť a zdemolovať celé mesto. Martin Luther King ich však zdržiaval: „Nie tak. Nie násilím, je aj iná cesta.“ Presvedčil ich a začal sa pasívny odpor. Všetci černoši začali zrazu chodiť do práce peši. Autobusy zostali prázdne, keďže bieli mali väčšinou autá. Trvalo to 30 dní, potom 50, až autobusovej spoločnosti hrozil krach. Ešte dúfali, že aspoň dážď prinúti černochoch ísť autobusom. Ani to ich nedonútilo. Martin Luther King si vytrpel najviac. Začali ho za to prenasledovať, dokonca mu pred dom hodili bombu, ktorá takmer zabila jeho ženu a dieťa. Vodili ho pred súdy, nakoniec ho aj uväznili. On si však stále zachoval svoj postoj: Nie násilím, ale trezlivivo. Hoci prišli aj na neho ťažké chvíle, keď to už-úž chcel vzdať, pretože strácal nádej a význam tohto všetkého, predsa vždy v modlitbe našiel pomoc a novú silu, aby šiel ďalej. A toto veľké, takmer nadľudské dielo sa mu aj vydarilo. Zatkli ho a odsúdili na pokutu 15 miliónov dolárov za bojkotovanie autobusovej dopravy. Odrazu však, tesne predtým, ako sudca išiel vyhlásiť rozsudok, v sále zaznel výkrik: „Najvyšší súd vyhlásil segregáciu v autobusoch za protiústavnú!“ V poslednej chvíli bol teda veľký bojovník za práva černochoch oslobodený.

Mnohému vo svojom živote, bratia a sestry, nerozumieme. Veľa vecí a ľudí nám spôsobí ťažkosti a možno veľké utrpenie. Avšak nebúrme sa. Prijímame to ako Sedembolestnú alebo ako Martin Luther King. Ani krik ani zúfalstvo, ani hnev nie je riešením. Riešením je prijatie bolesti, odovzdanie sa Bohu a dôvera v neho, že nás neopustí. Sedembolestná nás učí ako plakať s úsmevom...Amen.

*Zmiluj sa,
Hospodine, nado mnou,
pre svoju milosť zľutuj sa!
Pre svoje milosrdenstvo
zahľad' môj priestupok!
Čisto ma z mojej viny
poumývaj,
od veľikého hriechu očisti!
Lebo ho stále nosím
pred sebou,
ten hriech, a vedomie mi ťaží.
Oproti Tebe samému
som zhršil,
konal som,
čo je v Tvojich očiach zlé,
čo nemá konať človek
hodný pravdy
a čistý v Tvojom úsudku.
Od svojej tváre ma,
Pane, neodhadzuj,
neodním odo mňa
svätého ducha Tvojho!
V nepráve som sa narodil,
hriešneho počala ma
matka moja.
Oblúbil si si pravdu hlbinnú
a dávaš poznať múdrosť
svojim deťom.
Yzopom zbav ma hriechu,
nech som čistý,
umy ma,
budem belší ako sneh!
Navráť mi radosť,
daj počuť jej hlas,
nech potešia sa
moje kosti zdrvené!
Začloň si tvár pred mojím
ťažkým hriechom,
poutieraj ma z mojich vín!
Bože, stvor vo mne
srdce čisté
a obnov vo mne
ducha pevného!*

Dôležité je, ako žijeme od pondelka do soboty

Každý z nás by vedel rozprávať, čo mu v živote spôsobuje radosť. Čo však robí radosť Bohu? Ježiš povedal: „V nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, čo robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, čo pokánie nepotrebujú.“ Bohu robí radosť obrátenie hriešnika.

Možno sa tomu divíme a pýtame sa: naozaj si Boh cení viac jedného hriešnika ako deväťdesiat deväť spravodlivých? Mohli by sme odpovedať, že tu ide o intenzitu radosti. Veď rodičia by vedeli povedať, aká je to radosť, keď sa jedno z detí, ktoré v živote poblúdilo, znova polepší. S dobrými deťmi žijú rodičia v ustavičnej a tichej radosi. Z navrátenia zlého syna sa tešia nesmierne. Oni tých dobrých milujú naďalej rovnako, ale ten stratený, ktorý sa našiel, ich silu lásky ešte zväčšuje.

Známy duchovný spisovateľ Carlo Carretto sa vyjadril: „Vždy, keď som mal pred očami obraz Dobrého pastiera, ktorý nesie na svojich pleciach zablúdenú ovečku, veľa rás som si myslel, že tou ovcou je ktosi iný a ja som povinný ísť ho hľadať.“ Takto rozmýšľal, keď bol mladý. Ako starší si už uvedomoval, že tou zablúdenou ovečkou môže byť aj on. To nám pripomína aj sv. Ján: „Ak hovoríme, že nemáme hriech, klameme sami seba a nie je v nás pravda“ (1 Jn 1, 8). A sv. Pavol vyznáva: „Kristus Ježiš prišiel na svet zachrániť hriešnikov; a ja som prvý z nich“ (1 Tim 1, 15).

Ani my dnes nerozmýšľame o zablúdených ovciach z nášho okolia. Pýtajme sa, či tou ovečkou nie sme my. Nie je dnes v porovnaní s podobnosťou situácia opačná? Nemusí Kristus zanechať jedného spravodlivého a hľadať deväťdesiat deväť zablúdených?

Pri rozličných názoroch na nás Slovákov som počul aj takýto: Slováci chodia každú nedeľu do kostola a navštevujú rôzne púte, no od pondelka do soboty žijú ako neveriaci. Možno tento názor „tríafa“ priamo do našej falošnej spokojnosti, že sme dobrí kresťania. Od pondelka do soboty by sme si mali všímať, aké sú naše rozhovory s manželom a manželkou, otcom a matkou, s deťmi, s spolužiakmi, s kolegami či so susedmi. Od pondelka do soboty by sme mali sledovať naše názory. Na Cirkev, kňazov, náboženstvo, na druhých ľudí, na spoločenské dianie. Od pondelka do soboty by sme mali monitorovať naše skutky. Či sú v súlade s Božími prikázaniami, alebo máme svoj mravný kódex.

Kto nezažil radosť z obrátenia, nevie, čo je skutočná radosť. Ak sme ju ešte nezažili, tak buď sme svätí, a to nie je pravda, alebo sme sami so sebou spokojní, a to je tragédia. Dovoľme dnes Ježišovi, aby nás „objal“ svojou milosrdnou láskou, v ktorej pocítíme túžbu polepšiť sa.

Marian Šuráb

oznamy:

1. Rozlúčka s letom: V sobotu 28.9. v popoludňajších hodinách o 17:20 hod. budeme mať lampiónový sprievod od farského kostola po kaplnku sv. Anny. Pozývame malé deti, ale i rodičov, starých rodičov. Podrobnejšie informácie oznámime v nedeľu 22.9. pri sv. omšiach.

2. Misijné stretnutie: farnosť Budmerice V sobotu 28.9. o 15:00 hod. vo farskom kostole v Budmericiach bude sv. omša a misijná prezentácia o Rusku a Sibíri.

Najťažšia kritika je sebakritika

Sebakritika je opakom mučivých pochybností, ktoré podkopávajú sebadôveru. Zdravá sebakritika nie je nič negatívne: žiadne opovrhovanie samým sebou alebo bičovanie seba samého. Sebakritika vedie k sebazpoznaniu, oslobodzuje a chráni pred sklamaním.

Lenže pozor: Sebakritika je nesmierne ťažká. Ľudia, ktorí sú menej priberčiví pri kritizovaní, reagujú často veľmi alergicky na kritiku seba samých. Fanatici kritizujú ostatných z princípu a kedykoľvek, neznesú však kritiku seba samých. Nezriedka sa kritika uskutočňuje podľa hesla: čím neodôvodnenejšie, tým nemilosrdnejšie. V skutočnosti sa tak často zastiera len vlastná neistota a strach. Preto môže byť kritický pohľad do zrkadla oslobodením. Kto som vlastne ja sám? Prečo som taký tvrdý voči iným?

Ten, kto kladie zrkadlo sám sebe, môže prísť k uzdravujúcemu objavu. Ten, kto je k sebe samému úprimnejší, má viac pochopenia pre iných.

Ak chcem zmeniť svet k lepšiemu, bude najlepšie, ak začnem sám od seba.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 24. týždni cezročného obdobia - (C)

16.IX. pondelok

18.00 Zať Jozefa Radakoviča a rodičov

17.IX. utorok

18.00 Zať Fabiána Jurčoviča

18.IX. streda - kántry

18.00 Zať Antona Vavrinčička a rodičov

19.IX. štvrtok

18.00 Zať Štefana a Magdalénu Fajkusových a deti

20.IX. piatok - kántry

18.00 Zať Ľubicu Duračkovú (1. výročie smrti)

21.IX. sobota - kántry

08.00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 285-324

22.IX. 25. nedeľa v cezročnom období

08.00 Zať Vendela Hábelu, manželku a rodičov

Lektori: Radakovičová J., Pešková L.

10.00 Poďakovanie Pánu Bohu za 90 rokov života

Agneša Tomašovičová

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

16.IX. pondelok Sv. Kornel pápež, Sv. Cyprián, biskup, mučeník

17.IX. utorok Sv. Róbert Bellarmín, biskup a učiteľ Cirkvi

18.IX. streda Sv. Jozef Kupertínsky - kántry

19.IX. štvrtok Sv. Január, biskup a mučeník

20.IX. piatok Sv. Ondrej Kim Taegon, kňaz a Povol Chong

Hasang a spol. mučeníci - kántry

21.IX. sobota Sv. Matúš, apoštol a evanjelista – sviatok - kántry

so svätým Klementom Alexandrijským

O osvietení

Titus Flavius Clemens sa narodil niekedy okolo roku 150 pravdepodobne blízko gréckych Atén. O jeho rannom živote vieme veľmi málo. Môžeme predpokladať, že hľadal pravdu a veľmi veľa čítal. Spisy svätého Klementa naznačujú, že veľmi dobre poznal klasickú grécku literatúru, ako aj súdobý stav vedy a zvyky veľkých svetových náboženstiev.

Klement v dospelosti konvertoval na kresťanstvo. Prečítal všetky dostupné knihy kresťanskej literatúry. Čoskoro poznal Starý a Nový zákon lepšie než gréckych básnikov a filozofov. Rozhodol sa učiť sa o viere od tohto najväčšieho učiteľa, ktorého mohol nájsť. Precestoval krajinu východného Stredomoria a všade študoval u duchovných majstrov. V egyptskej Alexandrii „našiel pokoj“, keď stretol Pantaena, človeka, ktorý v tom meste založil veľkú kresťanskú školu.

Alexandria bola intelektuálnym hlavným mestom sveta. Bola tam hojnosť škôl a učiteľov i bohatých a vzdelaných mužov a žien, ktorí mali veľa voľného času na štúdium.

Klement si dal za úlohu zmeniť tieto urečené triedy. Hovoril jazykom, ktorému rozumeli. Čerpal z literatúry a vied, ktoré študoval. Na svoju systematickú prezentáciu kresťanského učenia používal filozofiu antického Grécka.

Povzbudzoval obyčajných kresťanov, aby dôsledne študovali kresťanské tajomstvá a pestovali život kontemplácie a modlitby. Zdôrazňoval úlohu „poznania“ pri pokroku duše a úlohu dobrých mravov pri jej očisťovaní, aby bola vhodnou nádobou božského poznania. Bol presvedčený, že vzdelaný kresťan sa môže ľahšie zdokonaľovať a dosiahnuť väčší stupeň zjednotenia s Bohom.

Klement sa vo svojich prednáškach vedel povzniesť k výškam mystického i filozofického uvažovania. Dokázal však aj zostúpiť na zem a podať praktickú radu. Hovoril citlivo a s nadhľadom o rodinnom živote, hlbokom priateľstve manžela a manželky a dokonca aj o sexuálnej morálke. Hoci často čerpal od najlepších pohanských vzdelancov, jeho prednášky vždy mali svoj základ v Písme.

Klement sa okolo roku 200 po svojom učiteľovi Pantaenovi stal riaditeľom alexandrijskej školy. Po krátkom čase ho však pre prenasledovanie vyhnali. Útočisko našiel v kapadócijskej Cézarei (dnešné

Turecko) spolu s absolventom alexandrijskej školy Alexandrom. Z Alexandrovho listu vieme, že svätý Klement zomrel v roku 215. Nikdy sa nemohol vrátiť do Egypta.

Už od jeho smrti si ho uctievali ako učiteľa a svätca.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Každý, kto pácha hriech, je otrok

(Jn 8, 31 - 42)

Zdedená viera nestačí. Každé pokolenie sa musí vrátiť a nanovo odkryť zmysel viery v kontexte času. Neutralita v postoji k Bohu nie je možná. Nasledovanie Ježiša nie je vecou chvíľkového a prechodného očarenia. Je to životné rozhodnutie, ktoré je konečné a trvalé a musí sa osvedčiť vo vernosti. Preto Kristus často hovorí: musíte zostať vo mne.

Kto sa rozhodol pre Krista, vstupuje zároveň do životného priestoru, v ktorom má zostať. Iba tomu, kto zostáva v Kristovi, tomu je sľúbené úplné poznanie pravdy. Nejde o teoreticko-filozofické poznanie, ale o premieňajúcu silu pravdy, ktorá vedie k oslobodeniu človeka. O slobodu od zotročenia hriechom. Každý, kto pácha hriech, je otrok.

Tragickým omylom izraelitov bolo, že očakávali politického Mesiáša. Mesiáša podľa svojich vízií. A teraz sa chystajú spáchať najväčší hriech, chcú zabiť Božieho Syna. Tu sa ukazuje, že nie sú slobodní, ale sú otroci, otroci hriechu. Nechcú vôbec načúvať a rozumieť ani proroctvu, ani dedičstvu Abraháma. To, že Ježišovi protivníci nerozumejú jeho slovám, nespočíva iba v ich zlej vôli. Príčina je hlbšia - oni a Ježiš sú si navzájom bytostne cudzí, a preto každý z nich hovorí o niečom inom.

Nepočujete a nechápete, lebo nie ste z Boha. A my?

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Partia

Medziľudský dialóg sa podobá priateľskej partii šachu.

Sadáme si predsa k šachovníci, aby sme sa potešili logikou a krásou múdrej hry. Ak by nám mala partia poslúžiť ako dôvod na poníženie protihráča, mali by sme byť už vopred diskvalifikovaní.

Šachová partia i dialóg sa majú viesť štýlom „kto s kým“, nie „kto z koho“.

Inými slovami...

Na šachovníci našich malicherných sporou má byť hlavnou figúrkou pokorná veľkorysosť, ktorá nekončí partiu matom označujúcim víťaza, ale patovou situáciou bez mena porazeného.

Max Kašparú „Inými slovami“

VEDĽAJŠIE POCITY

V jednom čarovnom kráľovstve, kam ľudia nikdy nemôžu dôjsť alebo kam azda večne putujú bez toho, aby si to všimli, v jednom zázračnom kráľovstve, kde sa nehmotné veci premieňajú na hmotné, stál zázračný rybník.

Bola to lagúna s krištáľovo čistou vodou, v ktorej plávali ryby všetkých možných farieb a v ktorej sa odrážali odtiene zelenej farby.

Do čarovného rybníka s priesačnou vodou sa prišli spoločne vykúpať smútok a zúrivosť.

Vyzliekli sa a nahí vstúpili do vody.

Zúrivosť sa v zhone (napokon ako vždy) a s naliehavosťou bez toho, aby vedela prečo, rýchlo vykúpala a ešte rýchlejšie vybehla z vody...

Zúrivosť je však slepá, či prinajmenšom nerozlišuje jasne realitu, a tak si nahá a v chvate obliekla prvé šaty, ktoré našla.

Šaty však nepatrili jej, ale smútku.

A tak zúrivosť odišla v šatách smútku.

Smútok, pokojný a vážny a ako vždy ochotný zostať na mieste, kde sa práve nachádzal, sa vykúpala a bez najmenšieho náhlenia sa, či lepšie povedané bez vedomia plynutia času) vyšiel lenivo z rybníka.

Na brehu zistil, že jeho šaty chýbajú.

Ako všetci vieme, smútok býva nerád nahý; obliekol si teda šaty, ktoré našiel, a tie patrili zúrivosti.

Hovorí sa, že od toho času nás často spaľuje zúrivosť, slepá, krutá a strašná. Keď sa však lepšie prizrieme, zistíme, že je to len prestrojenie a že za zúrivosťou sa v skutočnosti skrýva smútok.

- Uznávam, že sa občas cez zdanlivú zúrivosť cítim smutný...

- Stojí ma úsilie otvorene vyjadriť niektoré pocity...

- Bojím sa, aby druhí neodhalili, čo v skutočnosti cítim...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Beda vám, farizeji a zákonníci!

„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo zatvárate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi! Sami doň nevchádzate, a tým, čo vchádzajú, vojsť nedovoliť. Beda vám... lebo dávate desiatky... ale zanedbali ste, čo je v zákone dôležitejšie - spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť.“ (Mt 23,13-14, 23)

Najťažšie s obrátením to nebolo u mýtnikov, ktorí vedeli, že robia zle. Zachej to chcel riešiť rozhodne a odvážne polovicou majetku. Najťažšie to mali tí, čo boli zdanlivo nábožní, farizeji, ktorí si boli istí svojou spravodlivosťou a presvedčením, že nepotrebujú obrátenie. To boli najtvrdší nepriatelia Ježiša. Im povedal najprísnejšie slová. Napokon, Ježiša neukrižovali mýtnici ani hriechne ženy, ale tí, ktorí sa považovali za bezúhonných. Nazdávali sa, že tým slúžia Bohu!

Farizeji ako zvláštna vrstva v dejinách pretrvali. Revoluční zelóti a eséni boli v spore s Rimanmi vyníčení. Saducejská kňazská vrstva zostala bez chrámu a bez chrámových obetí. Ale farizeji a znalci zákona prežili národnú katastrofu z roku 70. Zostali naďalej duchovnými vodcami ztročeného a roztriešteného národa. Po stáročných premenách sa aj sami v mnohom zmenili a

pomohli národu žiť a prežiť aj uprostred cudzieho sveta.

Farizeizmus však nebol iba historický jav. Farizeizmus, ako je zaznamenaný v evanjeliu, je skôr prejavom typu človeka a ako taký pretrváva vo všetkých dobách a vo všetkých náboženských spoločnostiach. Boli ním poznačené aj dejiny kresťanstva. Načo však množiť príklady takej trápnej veci? Keby boli kresťania žili ako František z Assisi alebo Vincent z Pauly, nemuseli by sa o nich písať smutné riadky.

Neduh farizeizmu žije i dnes. Nejednen nepriateľ kresťanstva nám v tomto poriadne sputuje svedomie. Život kresťanov mal byť naplnením poslania vyvoleného národa. Mnohí kresťania však prebrali zlé vlastnosti Izraela, ktorými sa vzdialil od Pána. Aj mnohí kresťania sa zhmotáčili. Matéria a morálna laxnosť urobili z nich časom karikatúry. Láska k majetku vedie k praktickému zapieraniu duše a Boha. Tak existovalo vždy mnoho zákonníkov a farizejov i v kresťanskej obmene.

Nespytujeme však svedomie druhým. Zo zmyšľania a postoja farizejov a zákonníkov je niečo v každom z nás. Ide len o to, ku ktorým viac patríme. V čom som farizej? V čom zákonník? Čo žiadam od seba a čo od druhých? Aké bremená ukladám sebe a aké kladiem na pleciah druhých?

Pane, buď mi milosrdný, odpusť mi a obráť ma!

Jeruzalem, Jeruzalem

Ježiš nežalostil nad Jeruzalemom len raz. Toto mesto a jeho chrám mu dávali príležitosť, aby sa vyjadril o celom národe, najmä o jeho zatvrdilej prítomnosti. Ale pohľad na Jeruzalem mu dával príležitosť hovoriť aj o budúcnosti - zničenie Jeruzalema bude predobrazom posledného súdu.

Ježišovo dojatie nad Jeruzalemom má hlboké pramene. Nezarmucuje ho len budúce zničenie mesta. Zarmucuje ho predovšetkým terajší hriech jeho ľudu. Tu je koreň zla: odmieta prijať a uznať slúbeného záchrancu - Krista. To je hlavná príčina Kristovho zármutku: „Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý zabíjaš prorokov a kameňuješ tých, čo boli k tebe poslaní, koľko rás som chcel zhromaždiť tvoje deti... a nechceli ste!“ (Mt 23,37)

Toľko pokusov! Toľko príhovorov, toľko činov! Všetko máme! A dôsledok? „Hľa, váš dom vám ostáva pustý.“ Dom, ktorý Boh kedysi nazýval svojim (Jer 12,7), je odteraz ponechaný už len Izraelu ako „váš dom“.

„Dom Izraela“ je už opustený. Sám odmietol to, čo jediné ho mohlo naplniť - Boha a jeho prítomnosť. Božia prítomnosť sa mu ponúkla Ježišovým príchodom. Obyvatelia „domu Izraela“ Krista ukrižujú. Vyženú Boha zo svojich priestorov a zostanú sami. Materiálne spustošenie a zničenie Jeruzalema i chrámu bude vyjadrovať predovšetkým duchovnú opustenosť. Ona vyvoláva najväčší súcit v Ježišovom srdci. Je dojatý opustenosťou ľudu Izraela po dlhej púti dejinami, nakoniec odzbrojeného a duchovne pozbaveného Božej prítomnosti, ktorá až doteraz bola všetkou jeho silou a všetkou jeho nádejou. Kam zaviedli vodcovia národa tento kedysi verný ľud? V strachu o svoje privilégiá sa uzatvorili pred Bohom. Stali sa sebavedomými správcami svätých kníh, ktoré si vysvetľujú po svojom a sami určujú, čo Boh smie a čo nesmie. Správcovia Božej vinice odmietajú Syna, ktorého poslal Otec. Odmietajú jeho slová, ale aj jeho činy. Nad touto tvrdou neochotou uveriť žiali Ježiš najviac. On pozná strašnú prázdnotu, ktorú spôsobuje v človekovi i v národe zamietnutie Boha. Zlo tejto prázdnoty a opustenosti si zasluhuje viac súcitu než všetky bolesti fyzické.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku